

Всѣки съ къмета си

Живѣше нѣкога беденъ дърварь, който нѣмаше нищо друго, освенъ една остра брадва и едно старо магаре. Отъ сутринъ до вечеръ сѣчеше сиромаштъ дърва и едва изкарваше хлѣба си. Дотегнала му бѣше сиромашията, дотегналъ му бѣше и животътъ.

Веднажъ дърварьтъ нарами брадвата си, качи се на магарето и, както всѣки божи день, тръгна къмъ гората за дърва.

Изъ пжтя го срещна единъ човѣкъ.

— Помози Богъ! — рече човѣкътъ.

— Далъ ти Богъ добро! — отвърна дърварьтъ.

— Накжде?

— Отивамъ въ гората за дърва. Ами ти накжде си се запжтилъ?

— Тръгналъ съмъ да си търся късмета.

— Късмета ли? — извика дърварьтъ и скочи отъ магарето. — Да дойда тогава съ тебъ? И азъ цѣлъ животъ си търся късмета и още не съмъ

го намѣрилъ. Може така полесно да го намѣря, като го търсимъ двамата заедно.

— Добре, — съгласи се непознатиятъ, и двамата станаха побратими.

Дърварьтъ захвърли брадвата, зарѣза магарето си на срѣдъ пжтя и замина съ човѣка, който бѣше тръгналъ да си търси късмета.

Привечерьтъ срещнаха единъ старецъ съ дълга бѣла брада.

— Хей, дѣдо! — извика дърварьтъ. — Можешъ ли ни каза, де се крие късметътъ на хората?

Старецътъ се спрѣ, изгледа двамината пжтника отъ главата до петитѣ и рече:

— Виждате ли оная планина отсреща? Тамъ живѣе магьосницата, която пази хорския късметъ. Идете при нея, тя ще ви помогне!

И двамата побратими се запжтиха къмъ голѣмата планина, която се издигаше като страхотно чудовище въ далечината. Когато стигнаха тамъ, предъ